

OPSPORINGS DIENST

OVERLEDENEN

(O. D. O.)

Bijkantoor

SOERABAJA.

Op den 7e October vertrok een Mitchell bommenwerper B-25, N5-136 van het 18e Squadron voor een werkeningsopdracht van acht uren, de z.g. "Giraffe", uit Bachelor, een vliegbasis in Noord-Australië.
De bemanning bestond uit:

1e piloot	Sgt. Visser,
2e piloot	Sgt. De Hoog,
waarnemer	2e Lt. Zeydel,
monteur	Sgt. Hoogtij,
telegrafist	Sgt. Van Burg (ondergetekende),
luchtschutter	Kpl. Gerads.

In Drijdsdale bleven we overnachten en op den 8e October om 09.00 uur 's ochtends vertrokken we voor de reeds genoemde opdracht. Tegen 13.00 uur kregen we het eiland Soemba in zicht en er werd in de haven van Wainggapoe een vijandelijk schip waargenomen. We vlogen er op af op 100 voet hoogte, maar nauwelijks waren we boven het doel of vier "apanse jagers (Zero's) vlogen ~~op~~ ons na. Onze bommen werden afgeworpen en een ieder was op zijn plaats om een gevecht te leveren. We stegen als maar, en een der zero's vloog evenwijdig aan ons op een afstand van 100 yards rechts van onze B-25 (3 o'clock). Dit werd volgens mij gedaan om ons af te leiden, zodat de drie andere zero's ons konden aanvallen, dus "vrij spel" hadden. Kpl. Gerads, die in de topturret zat, opende het vuur op de eerste zero, die evenwijdig aan ons vloog. Reeds bij de eerste vuurstoot zag ik de lichtspoor kogels in de romp slaan. Vlak daarop werd een tweede vuurstoot gegeven en ook deze was niet mis, want de jager zwenkte af, verloor hoogte en vlak boven de zee maakte hij een wenteling en stortte in het water. Dat was nummer één.

"One zero 12 o'clock" (recht vooruit) hoorde ik door de telefoon en kort daarop hevige vuren van beide kanten. Ik zat geknield achter de bodenturret en draaide automatisch mijn mitrailleurs op 6 o'clock (recht achteruit). Net was ik daarmee klaar, of ik zag door mijn vizierkijker de zero onder ons voorbij schieten. Twee lange stoten van mijn mitrailleurs en tot onze grote blijdschap zagen we hem brandend in een "spin" naar beneden storten. Nummer twee was dat.

Met de twee anderen hadden we meer moeite, daar ze ons vrijwel tegelijkertijd aanvilen vanuit verschillende hoeken. Kogels vlogen om onze oren en knetterden tegen de pantserdeur op. De derde zero zag ik een poosje later met rook achter zich aan landwaarts vluchten. Hoogstwaarschijnlijk had deze zijn basis nog kunnen bereiken.

Intussen was onze B-25 ook deerlijk gehavend, het hydraulische systeem was buiten werking, zodat we niet meer konden schieten. De vierde zero had dus vrij spel.

We waren allen gewond, de telefoon was buiten werking, het bekleedsel begon te branden en met behulp van een hand-brandblusapparaat bluste ik het vuur. We waren hulpeloos, met onze revolvers schoten we op de zero, maar natuurlijk zonder resultaat. Ik verscheurde mijn radio-bosken en gooide ze overboord om hem schrik aan te jagen, niets hielp. De rechtermotor stond in brand en de rechter richtingsroer was eraf geschoten. Toen nog een kanonschot van de zero in onze romp (vlak boven de plaats van de telegrafist), en het was gedaan met onze B-25. Snel verloren we hoogte en er zat niets anders op dan een noodlanding op zee.

Dadelijk zond ik SOS-seinen uit: "SOS B-25 - 136 attacked bij zero's crashlanding east of soemba".

Ontvangen kon ik niet, daar mijn ontvanger ook buiten werking was, alleen de meters van mijn zender sloegen normaal uit, dus ik was zeker dat mijn seinen opgevangen werden (na de bevrijding in 1945 kwam ik te horen, dat Darwin en Bachelor inderdaad opgevangen hadden, echter heel zwak en slechts een gedeelte van het bericht).

Toen we vlak boven water waren, hield ik op met seinen, greep de grote slinger, waarmee in tijd van nood het landingsgestel uitgedraaid kon worden, overhandigde die aan Gerads en hiermee sloeg hij het glas van de bovenkoepel in gruzelementen. Toen greep ik naar een kussen en had nog net de tijd om deze tussen mijn hoofd en de frequentie-meter te plaatsen, zodat deze de schok opving. Gerads de luchtschutter kwam met een razende vaart tegen me aan (in de crash), dus had ik voor hem weer als buffer gefungeerd. Het water stroomde binnen. Na drie vergeefse pogingen trok ik aan de handle, zodat het

rubberbootje

rubberbootje opgeblazen en wel op het water kwam. Intussen was het water in het vliegtuig tot mijn middel gerezen. Gerads trok me vanuit de bovenkoepel eruit, sprong in het water en greep de rubberboot. Vlak daarop zonk ~~na~~ onze B-25.

Gerads, de Hoog, Hoogtij en Zeydel zaten reeds in het bootje. Alleen Visser, de eerste piloot, was nergens te bespeuren. Volgens de Hoog was Visser tijdens de schok op het water met zijn hoofd ergens tegen aan gekomen, waardoor ~~hij~~ een groot gat in zijn hoofd werd geslagen, met het gevolg, dat hij op slag gedood werd.

Half in het water zaten we dus met z'n vijven in het rubberbootje, d.w.z. in ~~een~~ half bootje, want het bestond uit twee halften onafhankelijk van elkaar en een der halften was lek geschoten.

We waren allen gewond, Zeydel was er het ergste aan toe. Deze had een schot dwars door zijn dijbeen, en het bloedde hevig, verder had hij over zijn hele lichaam diepe snijwonden. Hij was tijdens de crash ~~aan~~ in de neus blijven zitten, met het gevolg, dat ^{hij} door het glas heen geslingerd werd. Zijn kleding was van zijn lichaam weggerukt. De Hoog, 2e piloot, had gezwollen knieën, verder een diepe hoofdwond. Hoogtij, monteur, diepe snijwonden aan beide voeten en een hoofdwond. Gerads, luchtschutter, was het lichtst gewond, had slechts een kogelwond dwars door zijn kuit. Ikzelf had een schot door mijn linker elleboog en was lam aan die arm, een schampschot aan mijn linkerknie en twee kogelwonden respectievelijk aan mijn linkerkuit en rechter scheenbeen, verder kleine scherfjes, over mijn hele lichaam, waarschijnlijk door een ontploffende granaat van de zero.

In het schuitje was slechts één verband te bespeuren en deze kreeg Lt. Zeydel, ~~daar~~ hij het hevigst bloedde. Het bloed, dat we verloren, trok de haaien aan, want ~~wag~~ ^{we} zagen wij op een afstand van 1 à 2 meter van ons een of meer haaienvinnen boven water verschijnen. Een geluk dat ze ons niet hadden aengevallen.

Intussen was de vierde zero nergens meer te bespeuren, denkelijk had deze al zijn kruit verschtaten en naar zijn basis teruggekeerd, Hij had ons niet zien crashen anders had hij ons zeker gemitrailleerd toen we op het water dreven.

Dit gebeurde dus op de 8e October 1943 tussen 13.00 en 14.00 uur.

Lt. Zeydel was er erg aan toe. Hij zat half in het water tussen Gerads en mij met zijn hoofd op mijn knieën. Uren bleven wij zo drijven en nergens was er land te bespeuren. De wind waaide Noord, dus in ons nadeel, daar we wisten dat we dan op vijandelijk gebied zouden stranden.

Tegen de avond kon Lt. Zeydel niet meer volhouden, keek me verward en hulpeloos aan en zei: "Ik ga dood". Gerads en ik probeerden hem nog op te wekken door hem wijs te maken, dat we zo dadelijk wel aadland zouden komen en dat een dokter hem dan wel zou fixen. Maar het hielp niet. Lt. Zeydel stierf met het hoofd op mijn knieën. Niemand van ons kon de dood opstateren, hij had schuim in zijn geopende mond, zijn ogen waren geopend, voelde koud aan, geen hart of polsslag en was stijf. Onderling bespraken we het geval en met goedkeuring van De Hoog, die nu de oudste was, bespotten we het lijk van Lt. Zeydel, voor onze eigen bestwil over boord te zetten, wat we ook deden onder een gebed. Het lichaam gleed voorover in het water, dadelijk kwamen de haaien er op af. Donkere regenwolken boven ons en aan de horizon de ondergaande zon Dat was het einde van Lt. Zeydel.

Om onze krachten te sparen roeiden we niet want we hadden slechts één plak chocolade en geen zoet water bij ons en ook hadden we nog steeds hoop gered te worden door onze jongens. Die redding kwam echter nooit.

In de vooravond van de 8e October kregen we een stormpje, waardoor ons bootje meermalen kapseisde, hierbij verloren we een rubberen emmer en enkele kussens, die we

die we aan boord hadden kunnen hijsen na de noodlanding. Dan druppelde het eens, maar een flinke stortbui, waar we zo naar hunkerden, bleef weg, want water moesten we hebben, water, want we begonnen behoorlijke dorst te krijgen. En zo dreven we hulpeloos rond, zonder wapens, zonder voedsel, maar het ergste van alles: zonder water, vier dagen en vier nachten of 96 uur, als maar lomer wordend.

Op de derde dag kwam er een zeemeeuw op ons bootje zitten, een slag met de roeispaan van Gerads en het was gedaan met het beest. We verslonden het rauw en het smaakte verrukkelijk. Dat gaf ons weer moed! Echter nog steeds geen water, onze kelen waren kurkdroog. En we dobberden voort, doelloos.

Bij het krieken van de dag op de 12e October 1943, zagen we heel in de verte land. Wat een blijdschap! Het kon ons niets meer schelen of het bezet gebied was of niet, water moesten we hebben, water!!!

Bij het zien van land begon Hoogtij, de monteur, hardop te zingen en allerlei bewegingen te maken, met het gevolg dat ons bootje omver sloeg en met uiterste kracht kregen we het weer in de goede stand. Maar toen sprong Hoogtij overboord en we zagen hem landwaarts zwemmen. We roeiden hem na, maar konden hem niet achterhalen. De arme jongen was krenkzinnig geworden bij het zien van land. Hem hadden we nooit meer teruggezien, en het krioelde er van haaien.

Nu waren ~~we~~ we met z'n drieën: De Hoog, Gerads en ik. We roeiden landwaarts, maar de afstand viel niet mee. Ik had het einde van de roeispaan in mijn nek en peddelde zo met mijn rechterarm. De wind waasde landwaarts, als wedden vermoedens niet meer verder konden roeien, staken we de twee spanen in een lege rubberzak van ongeveer een halve meter in het vierkant en dit apparaat fungeerde dus als zeil. Het hielp wel niet veel, maar toch kwamen we vooruit als we niet roeiden.

De avond viel, het was volle maan en nog hadden we de kust niet bereikt. Des te dichter we bij de kust waren, hoe meer moeilijkheden we hadden met de branding. Ons bootje tolde en sloeg om de haverklap onderste boven. Het was voor ons een strijd op leven en dood.

Maar aan alles komt een eind, ook aan de branding, waar het water spiegelglad was. Onze roeispanen waren we kwijt.

De maan scheen helder en de prachtigste zeeuinen, welke we ooit gezien hadden, lagen onder ons. We genoten werkelijk van ~~dit~~ dit tafereel. Plotseling een grote vis, naar schatting vijf meter lang, vlak bij ons. We hielden ons doodstil, gelukkig verdween het monster weer.

In een der zakken van de boot vonden we een pistool met lichtpatronen. We schoten er een paar van af, maar niemand op de kust scheen het op te merken.

We peddelden naar de kust en na een kleine branding overwonnen te hebben, geraakten we op het vasteland. Wat een vreugde!!!

We probeerden op te staan, wat ons ook gelukte. Doch toen we op het strand waren, vielen we alle drie neer, we konden niet meer verder. Kruipende en slepende bewogen we ons enkele meters voort en bleven op het strand liggen, waar het water ons niet meer bereiken kon. We hadden het land wel kunnen bereiken van blijdschap. Donkere wolken boven ons en toen begon het te druppelen. We lagen op onze rug met open mond om de enkele druppels zoet water op te nemen. Helaas, spoedig klaarde het weer op. Toen we wat uitgerust waren, trokken we het bootje landwaarts opdat het niet weggespoeld kon worden. Met mijn zakmesje sneden we de bodem er uit om een dak boven ons hoofd te hebben. Het deed ons pijn om ons bootje, dat ons leven gered had, te vernielen. Met de rubberen lap (van de bodem) liepen we het bos in, niet ver van het

strand

